

Sygn. akt: I C 1129/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Andrzej Gromadzki
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Monika Borzym

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2017 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. oddala powództwo

II. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej M. K. kwotę 107,00 zł (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł w postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 446,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał na umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 15.05.2017 r., na podstawie której przejął od firmy (...) Sp. z o.o. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu zawartej przez tę firmę z pozwaną, w dniu 12.07.2016 r., umowy pożyczki.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 27.07.2017 r., w sprawie I Nc 889/17 Sąd Rejonowy w Kętrzynie uwzględnił żądanie powoda w całości.

Od powyższego nakazu pozwana M. K. złożyła skuteczny sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Uzasadniając podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda i legitymacji biernej po stronie pozwanej. Zakwestionowała zawarcie umowy, która miałaby stanowić podstawę dochodzonego roszczenia, zaprzeczyła otrzymaniu jakichkolwiek środków z tego tytułu i podważyła skuteczność cesji wierzytelności, na jaką powoływał się powód.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwem złożonym w niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty przez M. K. kwoty 446,00 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu. Dochodzona należność miała wynikać

z umowy pożyczki zawartej między pozwaną, a (...) Bank (...)/ (...) Sp. z o.o. w dniu w dniu 12.07.2016 r., (vide: pozw oraz przedstawione wydruki).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 27.07.2017 r., w sprawie I Nc 889/17 Sąd Rejonowy w Kętrzynie nakazał pozwanej M. K., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 446,0 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu (k. 61).

Od powyższego nakazu pozwana M. K. złożyła skuteczny sprzeciw (k. 65-66).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Powód natomiast nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na poparcie swoich twierdzeń co do faktów, na których opierał swoje roszczenie. Powód załączył do pozwu jedynie kserokopie dokumentów, które nie zostały odpowiednio uwierzytelnione. Jeżeli zaś odbitka nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż nie zawiera oryginalnego podpisu wystawcy, który stanowi *conditio sine qua non* istnienia dokumentu. Gdyby ustawodawca rzeczywiście chciał uczynić z kserokopii odrębny środek dowodowy, to wprowadziłby je obok fotokopii do art. 308 kpc (vide np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 25 kwietnia 2002 r., sygn. akt I CKN 1572/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2013 r., VI ACa 448/13).

W szczególności, powód dołączył jedynie nieuwierzytelnioną kserokopię druku umowy z wierzycielem pierwotnym, która nawet nie zawiera danych pozwanej, nie mówiąc już o podpisie.

Tymczasem, w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Stąd, biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności faktyczne nie pozwalają na ustalenie istnienia stosunku prawnego pomiędzy pozwaną, a wierzycielem pierwotnym, dalej istnienia po stronie pozwanej nie spełnionego zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego ani jego wysokości oraz terminów wymagalności. Nie pozwalają również na przyjęcie, iż roszczenie o zaspokojenie roszczenia wynikającego z umowy pożyczki przysługuje powódce w drodze umowy cesji wierzytelności.

Dodatkowo należy zauważyć, że powód nie wykazał aby dokumenty, których kserokopie przedłożył, zostały kiedykolwiek doręczone pozwanej, czy to w formie tradycyjnego listu poleconego, czy też drogą elektroniczną. W szczególności brak jest potwierdzenia wysłania pozwanej wezwań do zapłaty czy też wypowiedzenia umowy pożyczki.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc biorąc pod uwagę wynik procesu.